

[Kjeld Olesen.]

Vi har set, hvordan man på forskellig måde har opnået resultater med nedtrapning af stofmisbrugere, og hvordan halvkriminelle efter at være faldet til er blevet motiverede til uddannelse og arbejde.

Det er en gennemgående erfaring, at halvdelen af de ca. 700 beboere har boet der i mere end 2 år. Resten har boet der i kortere eller længere perioder, hvilket fortæller, at Christiania har haft, hvad der kan kaldes en ventilfunktion for belastede børn og unge. Det er karakteristisk for Christiania, at man der har formået at nedbryde skel, som almindeligvis eksisterer i samfund. Det gælder skellet imellem det, vi kalder normale og fungerende borgere, også dem, der er belastet med problemer af forskellig slags. Det gælder skellet mellem bolig, arbejde og fritid, hvor en lang række kulturelle aktiviteter, værtshuse, butikker, beboermøder og andre aktiviteter er gået op i en højere enhed. Og vi har set, at loppemarked og en række arrangementer har været med til at nedbryde skellet imellem Christiania og borgere i København.

Det er alt sammen resultater, der kan gøres op på forskellig måde, afhængigt af, hvilke briller man bruger, og som med ethvert eksperiment vil der også her kunne peges på en lang række ting, det ikke er lykkedes at nå igennem med. Christiania er hverken virkeliggørelsen af den lykkefyldte tilværelse, vi alle kan drømme om, eller et udhængsskab for alverdens laster, sagde jeg under debatten, vi havde i tinget i maj måned 1974, ikke noget, der kan gøres op i penge eller vurderes objektivt, for Christiania er først og fremmest mennesker, de fleste anderledes. Det er stedet, hvor man kan hente inspiration til nye livsformer, men det er jo også stedet, hvor man kan hente argumenter, hvis man vil tale ned til folks fordomme. Og det synes jeg i en vis udstrækning har præget tidligere debatter i folketinget. Vi har været vidne til temmelig stærke overdrivelser og ensidighed, når de negative sider skulle beskrives, og vi har omvendt set bestræbelser på at fordunkle, at Christiania ikke kun kan males lyserødt.

Men alt det bør ikke i dag være afgørende for vor stillingtagen. Hvad enten man er positiv eller negativ, bør alle være interesseret i, at vi undgår en ulykkelig konfrontati-

on. Som bekendt kan regeringen ikke gøre andet end bygge på folketingsbeslutningen fra 10. april sidste år. Det står ligeledes fast, at Københavns kommune skal overtage arealet, hvilket indebærer en afvikling af Christiania, men med de udtalelser, der er kommet fra borgmesteren for magistratens 4. afdeling, har der vist sig en mulighed for det, som er blevet betegnet som en blød landing; og det bør bevirke, at arbejdet i folketingets Christianiaudvalg intensiveres, således at man kan følge denne mulighed op. Hvad dette kan medføre, ved vi intet om. Vi ved, at borgmesterens tilsagn om yderligere udsættelse gælder for et halvt år.

I første række må det inderligt håbes, at der vil vise sig et flertal for, at denne tidsfrist kan udnyttes fuldt ud. Hvad der urtherover kan skabes mulighed for, forudsætter en ny folketingsbeslutning, og så er det ikke alene folketingets afgørelse, idet Københavns kommune jo stadig er en afgørende part, men vi vil gøre alt for, at den afvikling, som vi ved må finde sted, kommer til at foregå på en sådan måde og over en sådan længde, at vi bagefter kan leve videre med god samvittighed, nogle med blandede minder, andre med en positiv erfaring rigere.

Arne Christiansen (V):

Jeg vil gerne først takke forsvarsministeren for redegørelsen om Christiania. Da dette emne sidst blev drøftet i dette høje ting, den 10. april 1975, tilsluttede venstre sig en dagsorden, hvis endelige udformning var socialdemokratiets. Jeg citerer fra Folketingstidende fra nævnte dato, sp. 3242:

„Idet folketinget opfordrer regeringen til straks at påbegynde forhandlingerne om afviklingen af Christiania, så den kan være afsluttet senest 1. april 1976,

fortsætter tinget behandlingen af sagen.“

Venstre gjorde dette, fordi vi vedstod os den tidligere socialdemokratiske regerings aftale om en vis beboelse af området indtil 1. april 1976, altså i år. Vi gjorde det — og det vil jeg gerne understrege — uden at vi dermed på nogen måde accepterede den ulovlige besættelse af den tidligere Bådsmandsstrædes kasernes arealer som et socialt eksperiment. Tiden har bekræftet, at venstres bedømmelse var rigtig.

Ministerens redegørelse giver på udmær-